

Nr 252.

Av herr **Norling**, *angående beredande av pension åt sådana arbetare och tjänstemän inom rationaliserade näringsföretag, som icke kunna erhålla arbete.*

Vid rationalisering inom industrien och då särskilt vid koncentration av verksamheten med nedläggande av industriföretag uppstår bl. a. det f. n. svårösta problemet med beredande av arbete eller annan form av försörjning av de medelålders arbetare och anställda, som avskedas. De äldre omhändertagas av fattigvården eller erhålla pension av sina arbetsgivare eller av allmänna folkpensioneringen, och de yngre absorberas så småningom av den öppna arbetsmarknaden. De arbetare däremot, som äro över 50-årsåldern, erhålla varken arbete eller pension utan hänvisas för sin försörjning till den kommun, där de haft sin sysselsättning. Någon hjälpform för dessa finnes som bekant inte utan de bollas mellan de olika kommunala hjälporganen. Finnes tillgång till statskommunala reservarbeten hänvisas de väl i regel dit och de yngre arbetslösa till statliga reservarbeten. Men även om sådant arbete under första tiden för deras arbetslöshet kan mobiliseras, så blir det endast av kortvarig beskaffenhet, och sedan börjar vandringen igen mellan arbetslöshetskommittén och fattigvårdsstyrelsen för erhållande av något dagsverke eller understöd. De föra en verklig tröstlös tillvaro och vålla hjälporganen ständiga bekymmer. Om samhället kunde finna någon stadigvarande hjälpform för dessa människor, skulle det öka den allmänna trygghetskänslan och avlyfta ett av de största bekymren från de kommunala hjälporganen i de kommuner som beröras av ovanstående rationaliseringsåtgärder.

Om tillförlitlig prövning kunde ordnas, vore ett sätt att åt dessa familjer bevilja pension från en tidigare ålder t.ex. 55 år efter ungefär samma grunder, som fr. o. m. 1937 gälla för den allmänna folkpensioneringen, och samma fördelning av beloppet som gäller för dessa mellan staten och kommunerna kunde ju också tillämpas eller differentieras efter skattetrycket inom vederbörande kommuner. Prövningen och medelsanvisningen för denna grupp pensionärer finge givetvis uppdragas åt annat statligt organ än kungl. pensionsstyrelsen, och i dessa fall kunde nog den nyorganiserade arbetsförmedlingens erfarenheter och kändedom om arbetsmarknaden utnyttjas.

För att få utrönt om sådan lösning av denna fråga kan åstadkommas, tillåter sig undertecknad med åberopande av vad jag sålunda anfört få hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t
anhålla om utredning, huruvida och på vad sätt pension kan

beredas sådana arbetare och tjänstemän inom rationaliserade näringsföretag, som icke kunna erhålla arbete.

Stockholm den 20 januari 1936.

Herman Norling.
